

Jenga humà

L'ésser humà és un ser increïble. Deixant de banda el complex camí evolutiu que ens ha portat al que som avui en dia, el ser humà pot viure sense moltes coses. Podem viure sense una cama, sense un ull, sense cabell inclús sense algun òrgan. Més enllà d'aquests elements més materials, podem viure sense elements més intangibles. Moltes persones poden viure sense remordiments, sense valentia més una llarga llista d'altres elements. Però, podem viure sense amistat? És possible que aquella dona o aquell home pugui viure en societat feliçment? Sí i no. Sí que poden viure, però no poden viure tota la vida que sorgeix de l'amistat, i per tant, no podran ser realment feliços.

Permeteu-me que durant unes línies em converteixi en un intent de filòsof clàssic i us mostri el meu pensament a través d'una metàfora. Imaginem l'ésser humà similar al joc de taula *jenga*. Per si no el coneixeu, el *jenga* consisteix en retirar una a una les diferents peces de fusta que formen una torre, fins que aquesta cedeix i perd qui ha retirat la última peça. A l'igual que la torre, els humans som construccions de petites peces individuals que en el seu conjunt formen una torre perfecta, excel·lent, una torre digna de la idea de torre (sí, és una referència a la metafísica de Plató). A la part superior hi situem aquells elements els quals podem prescindir per ser-ne un, mentre que aquells que més necessita per ser-ho van apareixen a mesura que els nivells s'apropen a la base, lloc on es situen els elements bàsics per poder considerar-nos humans. I és en aquesta base on les peces són més grans, doncs han de consolidar la rigidesa de la torre, de nosaltres. Heus aquí el lloc al qual li pertoca l'amistat. Si algú fa carència d'aquesta peça, aquesta fa trontollar tota la torre, fins el punt de caure i convertir-se en una muntanya de trossets de fusta. No em mal interpreteu: no tenir amistat no vol dir que hàgim de perdre un ull o una cama; simplement és que estarem lluny d'aquella torre imaginària que forma l'ésser perfecte i només serem una muntanya la qual guardarà molt poca relació (per no dir nul·la) amb aquesta. Sense amistat doncs, no som més que éssers vius però infeliços, ja que som més feliços com més ens assemblem a l'ideal.

L'amistat és un dels pilars clau que ens ha permès crear el món el qual vivim. Agafem, si més no, a Ciceró, polític i filòsof de l'antiga Roma, el qual per a ell l'amistat anava més enllà de l'àmbit privat i també repercutia en la política. Sense l'amistat doncs, no podríem viure en el món el qual vivim avui en dia. Perquè en el concepte d'amistat hi tenen cabuda la honradesa, la bondat, la franquesa, etc. Valors que han permès construir el món en el qual avui en dia vivim, un món que brinda felicitat a una gran part del món, però encara cal convertir aquesta "gran part" en "tot".

Així doncs, què és una muntanya de fusta sinó un intent fallit de torre? Què som sense amistat sinó un intent fallit d'ésser humà, d'ésser feliç?